

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

MAVİ MONTLU MELEK
REYHAN KARAKABAK

SON GÖREV
HANİFE YALÇIN

LEYLİFER
NESLİHAN BANKAT

MENZİL

MENZİLLER DURAĞI
FATMA NUR ÖZDEMİR

İÇİME HÜZÜN ÇÖKTÜ
NERMİN ADAŞ

ISKARTA HAYALLER
GÖZDE ARI

BENİMLE KAL
FATMA ZEHRA BOYALI

İZ BIRAKANLAR
SELMAN-I FARİSİ

ŞAHSİYET
MUSTAFA KUTLU

Başlarken

“Seyrimde bir şehre vardım gördüm sarayı güldür gül!” diyor kıymetli Ümmi Sinan Hazretleri mısralarında.

Anadolu’yu gezerken göreceksiniz, özellikle dağlık alanları bol olan şehirlerde “seyir terası” tabelalarını. Manzaranın her biri birer tablo niteliğinde olan seyir terasları, bakanın ruhunu alıp alıp götürür uzak diyarlara. Bakmaya doyum olmaz, gözleri bayram eder insanın bu muhteşem manzara karşısında. Aynı zamanda bu seyirlik alanlarda insanlar, gelecek zamanlarına dair bir planlar yapar. “Bir daha geldiğimizde şurayı mutlaka gezelim, aa bak oraya da hiç vakit kalmadı, bir dahakine inşallah.” Minvalinden cümlelerle bir sonraki ziyaretlerine de zemin hazırlamış olurlar.

Hayatımızın en zor günlerinde, belki de ruhen çok sıkışıp çıkmaza girdiğimiz, tünelin sonundaki o ışığa hiçbir zaman ulaşamayacağımızı düşündüğümüz anlarda, biz de kendi “seyir terası”mıza gidebilmeliyiz. Ruhumuzu o manzaranın gözalıcılığına bırakıvermeli ve menzilimizin nasıl da “ben buradayım” diyerek bize seslendiğini duymalıyız.

Hayatımız boyunca bazen az bazen çok müdahil olmadığımız durumlarla karşılaşılıyor olsak da, ahvalimizin nihayetinde ellerimizde olduğunu unutmamak gerekir. Yaratan’ın bize bu dünyada ne kadar kalacağımızı bildirmemesi aslında ne kadar lehimize bir durum bunu bir bilebilsek. Tam da bu sebeple kendi seyirliğimizde, kendimizle –ve tabii ki Rabbimizle- baş başa kalıp, ellerimizle inşa edeceğimiz menzile ulaşacağımız günün temellerini kazmalı, bu hayallere gölge düşürmeden ahvalimizi huzura ve hayra doğru yükseltmeliyiz.

Güle, güllere, gülden saraylara dönmeliyiz yüzümüzü vesselam...

Seda Bayrak Durgut

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ

K Ü P E Ş T E

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE YALÇIN

EDİTÖRLER

GÖZDE ARI

HANİFE YALÇIN

REYHAN KARAKABAK

NERMİN ADAŞ

YAZARLAR

NERMİN ADAŞ

NESLİHAN BANKAT

SEDA BAYRAK DURGUT

REYHAN KARAKABAK

GÖZDE ARI

HANİFE YALÇIN

KÜBRA ÖZBEK YARALI

ZELİHA SERT

RABİA RÜMEYSA BAYRAM

F. ZEHRA BOYALI

SULTAN GÜMÜŞ

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

FATMANUR ÖZDEMİR

MUSAHHİH

NESLİHAN BANKAT

GRAFİK - MİZANPAJ

SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA

RABİA RÜMEYSA BAYRAM

GeDâveT

F.Zehra Boyalı

BENİMLE KAL

Kahve bardağını yerine yerleştirebilmek için yol kenarından topladığı lavantaları alıp torpidoya kaldırdı. Eline sinen lavanta kokusunu içine çektikten sonra kahvesini koyup üstündeki gömleği birkaç kez çekti. Emniyet kemerinin denk geldiği yerler kırış kırış olmuştu. Arabayı tekrar çalıştırdı. Saate sıkça bakıyor, ardından oflayıp pufluyordu. İki saattir yoldaydı ve yolu çok kalmamasına rağmen ona günler geçmiş gibi geldi. Beklemeye ve zamanın göreceliliğine dair sözler geldi aklına. Alaycı bir gülümsemeye geçti düşüncelerini. İç sesleri tekrar sazı eline alması diye radyoyu açtı. Melike Şahin'in "Kilitli Kapılar Açılrsa" şarkısı çalıyordu. Müzik de düşüncelerini bastırmaya yetmemişti. "Yine yakama yapıştı kapılar, yollar. Alacaklım olsa bu kadar karşıma çıkmazdı," diye söylendi. Ne tamamen kapatmaya kıyabildi radyoyu, ne de sesi açıp eşlik etmeye takati vardı. Gitme fikri uzun zamandır aklındaydı. Öyle şimdiki gibi birkaç saatlik yol değildi huzursuz eden. Çok uzaklara, kaybolurcasına gitmek...

Ölmekle gitmek ne kadar da benziyordu. Anılar ve mekânlar kalıyordu geride. Ölümü kendine konduramayan insanların, yaşlı ya da ağır hasta biri için "Ölüm nimettir." hakikatini yarım ağızla zikretmeleri gibi, olduğu yere kök salmış ve sahiplendikçe sahiplenmişlerin "Tebdil-i mekânda ferahlık vardır," sözü de kendisine tesir etmeyen türde bir teselliydi. Hakikat oluşları bir yana söyleyenlerin samimiyetsizliğinden kulaklarını tıkıyordu belki de.

Gitmenin kalmak kadar zor olmadığını düşündü. Başındaki ağrı kendini hepten belli edince radyoyu kapattı. Çantasına uzanıp tek eliyle ağrı kesici aramaya başladı. Bir türlü bitiremediği kitabı, kalemler, cüzdan, anahtarlık ve bir sürü ıvır zıvır çıkardı ama ilacı bulamadı. Koyduğundan emindi. Yan koltuğa ters çevirdiği çantadan kalanlar da döküldü. Islak mendili kaldırıp altından ağrı kesiciye uzanırken arabadan korkunç bir hışırtı geldiğini duymasıyla yoldan

çıktığını fark etmesi bir oldu. Gözlerini sımsıkı kapatabildi sadece. Tüm o hareket ve feci sesler bittiğinde açtı gözlerini. Önce omzundaki sıcaklığı yokladı. Kan olamayacak kadar çok sıcaktı. Kahve kokusunu daha yakın hissedince yaralanmamış olduğunu umdu. Kalkmaya çalıştı ama hareket edemedi. Alnından gözlerine akan kan görmesini de engelliyordu. Çok

hızlıydı. Kulaklarında uğultu başladı. Yaklaşan insan seslerini zar zor duyuyordu. Birinin sesi daha yakındı. Sırtına dokunduğunu hissetti. Yakındaki bir adam "Yardım çağırdık hemen gelirler. Beni duyabiliyor musun?" diye seslendi. Geriden biri "Bardağında Suzan yazıyor," deyince bu kez yakın olan "Suzan, kardeşim beni duyuyor musun? Suzan benimle kal kardeşim, benimle kal. Bak yardım geliyor," diye yinedi. Suzan cevap verecek gücü bulamıyordu.

Kalmak da gitmek de Suzan'ın kararı değildi artık. Çevreyi göremediğinden gözlerini kapadı ve ne olacağını beklemeye koyuldu. Zaten şu an kalmak da mühim değildi gitmek de. Aklında sadece "Yürüdüğüm yol doğru muydu?" sorusu vardı. İçini kavuran bu soru kahveden daha harlı başındaki yaradan daha da derindi.

Kalemimden...

Reyhan Karakabak

MAVİ MONTLU MELEK

Kulakları sa-
gır edebilecek şiddet-
te bir çığlıkı duyduğu. “

İmdaaaaat, yardım ediiiiiiiiin!”

diye haykırıyordu. Evet evet, bir
çocuk sesiydi bu. Ağlayarak avaz avaz
yardım isteyen bir çocuğun sesi. Bir kuyu-
dan aşağı sarkıtığı bedeniyle elini uzatabil-
diği kadar uzatmış “Elimi tut, seni yakalaya-
mıyorum.” diye yanıt vermişti bu sese.

Gözünü açtığında sabah olmuştu. .Gece erken
yattığı halde kendisini çok yorgun hissediyordu.
Uykunun mahmurluğundan sıyrılırken gördüğü rü-
yayı anımsadı. Neydi o öyle? Bir çocuk kendisinden
yardım istiyordu. Kuyuya düşen, üzerinde mavi mont
olan bir çocuk. “Hayırdır inşallah!” dedi. Fakat bu rü-
yadan çok etkilenmişti. O kadar gerçekçiydi ki duyduğu
ses, aklına geldiğinde hâlâ ürperiyordu. Kendisinden yar-
dım isteyen bir çocuğun imdadına yetişememiş olmanın
hüznünü bırakmıştı gördükleri onda. Neden peki? Alt ta-
rafı bir rüya değil miydi? Daha önce hiç böylesi bir rüya
görmemişti. Belki de ondandı. Binbir düşünceyle doğruldu
yataktan. Birkaç saat içerisinde yazısını yayınevine yolla-
ması gerekiyordu. Kendisini masa başında buldu. Alelace-
le hazırladığı bir fincan kahvenin kokusu kaplamıştı odayı.
Bir de akşamdan kalma kurabiyeler eşlik ediyordu finca-
nına. Epeydir üzerinde çalıştığı metinde öyle bir noktada
kalmıştı ki; yazıyor, siliyor, yazıyor, siliyordu. Karar kı-
lamadığı cümleler, anlamsız bağlantılar kurulan sonra
vazgeçilen kelimeler pervaz ediyordu önce zihninde,
sonra sayfada. Olmuyordu. Bir türlü içindekileri ist-
tediği gibi dökemiyordu satırlara. Kitaplığa yöneldi.

Birkaç kitap seçti, bazılarının sayfalarını karıştırdı.

Okudu, altını çizdi. Bir şeyler canlanıyor zihninde
sonra tekrar silikleşiyordu. O an içinden “Ga-
zeteler! Gelmiş olmalı çoktan.” diye geçirdi.

Kahvesini tazeleyip posta kutusundan al-
dığı gazeteleri okumaya koyulmuştu ki
ikinci sayfayı çevirdiğinde gördüğü
fotoğraf bir bıçak gibi saplandı
yüreğine. Mavi montlu mül-
teci bir çocuğun karaya
vurmuş cesedi

tüylerini di-
ken diken etti. Gece
gördüğü rüyadaki çocuk o
muydu? Kendisinden mi yar-
dım istemişti? Okuduğu haber met-
ninde; melek yüzünün

üç gün önce ölmüş olduğu, Suriye’deki sa-
vaştan kaçan mülteci ailesi ile Yunanistan
Adalarına ulaşmaya çalıştıkları, botlarının ala-
bora olması sonucu kızgın suların kendilerine ve
umutlarına mezar olduğu yazıyordu. Ama haberi
şimdi okumuş, rüyayı gece görmüştü. Nasıl olurdu?
Ne demektir bunlar? Küçücük, masum, hayat yolcu-
luğunun daha başında olan ve bu yolculuktaki güzel
menzilleri hak eden bir çocuk, ne uğruna bu dünyadan
hem de çok acı bir şekilde ayrılıp melek olmuştu? Göz-
yaşlarına hâkim olamıyordu. Gördüğü rüyanın tesirinden
bile “Alt tarafı rüya.” diye kurtulmaya çalışırken, şimdi
neyle teselli olacaktı?

“Nereye gidiyor bu insanlık?” diye düşündü. Çocuklar;
mutluluğu en çok hak edenler, yerleri oyun bahçeleri, anne
ve babalarının şefkatli kolları olan çocuklar, nehirlerin, de-
nizlerin serin sularında yitip gidiyordu. Şefkat neredeydi?
İnsanlık, merhamet, sevgi, barış hangi çağda kalmıştı?
Nereye gömülmüştü vicdanlar? Yaşatmak için yaşamak
nerelere saklanmıştı? Ne zihnindeki soruları susturabili-
yordu ne gözündeki yaş durdurabiliyordu. Dinmiyordu
içindeki isyankâr duygular. Yüreği soğumuyordu bir
türkü. Gece rüyasında elinden tutamadığı; gündüz ga-
zetede karaya vurdurulan -demek istiyordu, vuran
değil- meleğin bedeni –cesedi demeye dili varmıyor-
du-, mıhlanmıştı zihninde. Bir şeyler yapmalıydı.
. “Çok mu geride kaldınız güzel duygular?” diye
geçirdi içinden. “Ne kadar uzak yollardaki bu
insan gibi yaşamak?” Aramalı, bulmalı. Yol,
yol. Menzil, menzil. İstemsizce koca Yu-
nus’un şu eşsiz mısraları döküldü du-
daklarından:

Bu yol uzundur,
Menzili çoktur,
Geçidi yoktur,
Derin sular var.

Uçurum

Büşra Şehitoğlu
Misafir Yazar

Koştı, hızını artırarak, durmadan. Belki saatler geçmişti. Öyle hissetti.

Ne kadar koştuğunu hatırlamaksızın bir anda durdu. Ayaklarının onu getirdiği yer bir uçurumun kenarıydı. Dengesini koruyamamaktan korktu. Ayaklarının altından taşlar yuvarlanıp gitti... Yuvarlanan taşlar bir çırpıda gözden kayboldu. Gözlerini onlardan çekti, sanki bulutlara dokunacakmış gibi duran, yan başındaki ağaca baktı. Elini uzatsa kalın gövdesine dokunacaktı. Dokunmadı. Bir adım geri attı, kollarını iki yana açtı. Gözlerini kapattı. Rüzgârın soğuk dokunuşlarını yüzünde hissetti. Denizin kokusunu aldı. Yaprakların seslerini duydu. Şiddetli giderek artan rüzgâra karşı dimdik durdu. Bura-ya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Düşünmeyi bırakıp o anın hissettirdiklerini korumaya çalıştı.

Bir ara sert bir rüzgâr yüzüne hızla çarptı. Ayaklarını yere daha sağlam bastı. Boynunda asılı duran inci kolyenin koptuğunu hissetti. Annesinden kalan kolye. Hep onunla olan kolye. Taneleri etrafa saçıldı. Duruşunu bozmadı. Gözlerini açmadı. Ağaçtan dökülen yapraklar yüzünü okşayıp yere döküldü. Vakti dolan yapraklar da toprakla buluştu. Derin bir nefes aldı, denizden gelen dalga sesleriyle ağaçtan gelen yaprak seslerinin ahengini dinledi. Tabir-i caizse içinde biriktirdi. Gözlerini açtı, kollarını indirdi. Geriye doğru birkaç adım attı. Dökülen kolyesinin taneleri de ağacın yaprakları gibi toprakla buluşmuştu. Onların da vakti dolmuştu demek... Yere oturdu ve kollarıyla dizlerini kendine doğru çekti. Yaşadıklarını, zorlu yollardan geçen hayatını düşündü. Düşüncelerini esen rüzgâra bıraktı. Mecali kalmamıştı. İçindeki sızının bütün hücrelerini esir aldığı hissetti. Düşünmeyi bıraktı. Sadece seyre daldı.

GERÇEK MENZİL

Herkesin vardır bir Menzili. Kimi ulaşmak ister kimi ulaşmak istediğini sanır. Esas mesele isteğinde samimi olmakta, menziline ulaşmak için çaba harcamaktadır. Ulaştığında menzilin sendin ve ben de sendeyim diyebilmektir. Hadi gelin hep beraber düşünelim. Dünyaya geldiğimizden beri nice hayaller, hevesler kovaladık durduk. Nice menziller koyduk önümüze peki ne için? Kim için? Soralım kendimize ben neden varım? Ne yapmak için varım? Çocukken kırmızı bir ayakkabı için miydi? Ya da büyüdükçe hayalimizdeki evde oturup, o son model dediğimiz ama her yıl yeni bir modelinin çıkıp diğerinin değerini geride bırakan arabalara binmek mi?

Şimdi varsayalım. İsteddiğimiz her şeye sahibiz hatta hayalimizin zirvesi dediğimiz yerdeyiz. Zirvenin karından, soğuşundan donmak üzere olan yüreklerimize, "İşte menziline geldin, artık bu kadar." dense ya da hiç bitmeyeceğini düşündüğümüz yaşantımızda eksilenler olsa, belki de inme vakti bizdeyse... Emin miyiz bu hengâmede gerçek menzilimize kavuşacağımıza ya da gerçek menzilin peşinde olduğumuza. Bu soğuyan yürekle gideceğimiz yerde mutlu olacağımıza.

Şimdi diyorsunuz ki dünya nimetleri bizim içinken nimeti istemek suç mu? Olur mu azizim en doğal hakkındır istemek, dua etmek ve oturarak gelmesini beklemek yerine emek vererek bir şeyler yapmak. İşte bu sebeple istediğine ulaşmanın teşekkürü bol olur derler. İsteddiğimiz ve sahip olduklarımızın şükürünü eda edebilmek en değerlilerinden.

Peki biz o hayalimizdekilerde kimsenin mutluluğuna yer vermediyse ya da samimi niyetimizi oturtmadan o hayallere yer verip dünyada kalacakları, dünyadan olmayan gönlümüze koyuyorsak mesele burada.

Asıl menzili insanlığa öğretmek için gönderilen amacının güzel ahlaki yaymak olduğunu söyleyen Allah'ın nebisi Hazreti Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) buyuruyor: "Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz, ancak kalplerinize ve amellerinize bakar."

(Müslim, Birr, 34)

Bu sebepledir ki niyet ve samimiyet (ihlas) bir binanın temeli gibidir. Her işin ilk adımıdır, baş-

langıcıdır. Başlangıcı güçlü olmayanlar menziline vardığını göremezler.

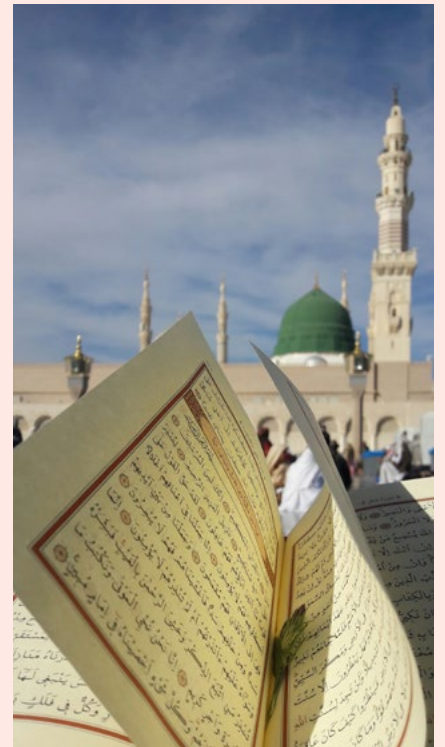
Niyeti samimi olmayan her iş nereye gideceğini bilemediğinden sağa sola çarpan kör sinek gibi kalacak, ne olduğu dahi bilinmeyecektir. Onun için gelin niyetlerimizdeki samimiyete öncelik verelim. Niyetini edip başladığımız her iş gönlünden kopan samimiyetle olsun. Yoksa hasret kalıp görmediği bir yarenini görür gibi bekler insan. Gördüğü anda da eğer hissederse gerçek dostluğu bırakmaz bir ömür. Hem niyetin yanına en yakışacak yaren de samimiyet değil midir?

Niyet ve Samimiyet... İşte her şey uygulayana tevakkül ile saran bu iki kelimedeki gizli azizim. Bunları yüreğimize nakşettiğimiz anda o buz gibi olan yürekleri-

miz karlarından kurtulup samimi niyetiyle attığı her adımında bir tohum dikecektir yüreğine, hak için...

İyilik adına Hak için yaptığımız işlerde elbet ayağımız taşa takılacak düşeceğiz ancak düştüğümüzde dahi niyetimiz yerden kalkarken insanlara zarar veren taşı yerinden kaldırmak olacak. Bu nedenle düşmek bile acıtmayacak canımızı. Her şeyden evvel bazen kendi düşüncelerimiz bırakmayacak, "Dur yoruldu, bak olmuyor." diyecek işte tamda burada gücümüzü toplayacağız sevgili okurum.

Çünkü bizim menzilimiz, niyetimiz ve samimiyetimizle her gün yeniden doğacak, samimi niyetine göz kırpacaktır. Niyeti samimice hak olan herkes elbet bir gün MENZİLİNE varacaktır.

Rabia
Rümeysa
Bayram

HİDAYET VE HAKİKAT YOLCUSU SELMAN-ı FÂRİSİ

Vahyin ilk muhatapları sahabe neslinin hayatlarından bereketlenmek adına, güzide bir ferdiyi anacağız. Selmân-ı Fârisi Radıyallahu Anh...

Asıl adı Mâhbe'dir. İran'da, mecûsi bir ailenin evlâdı Mâhbe, nerede ve nasıl olursa olsun doğruyu ve hakikati istiyor; güzel olanı arzuluyordu. Bir gün tapınağa gitmek için yola çıktığında kilisenin önünden geçerken duyduğu seslerden çok etkilendi. Dua ediyorlardı. Hristiyanlık hakkında pek bilgisi yoktu ama o gün akşama kadar orada kaldı. Bu dinin merkezini, bilgi alabileceği bir yeri sordu "Şam diyarı" dediler.

Hidayet arayışının ilk durağı Şam kilisesinde, rahibin dizinin dibi olmuştu. Oradan Musul, Nusaybin ve Ammüriye kiliselerine geçti. Rahiplerin tavsiyeleri üzere birçok yerleşkeyi dolaştı. Ammüriye'deki rahip ona son peygamberin yakında geleceğini ve onun emarelerini anlattı. Arabistan bölgesine gitmesini tavsiye etti. Rahibin işaretleri üzerine Arabistan'a gitmeye karar verdi.

Nasıl durabilirdi ki zaten! Derler ki; "Göz gördü, gönül istedi." Göz görmemişti ama gönül öyle istemişti ki...

Zorlu yolculuk, birlikte yol aldığı kervandakilerin ihanetiyle Yesrib'e köle olarak satılmasıyla son buldu.

Asrımızın idrakte zorlanacağı bir durum. Bütün rahatını bırakarak yüreğinden gelen "hakikat hakikat" çılgınlıklarına doğru koşmak. İşte tam da burada bir soluk almamız gerekiyor! Yanlış olduğunu bildiğimiz değerlerimizden ne zaman Mâhbe gibi hicret edip diyar diyar uzaklaşacağız? Son peygamber geldi oysa; işte burada, yanımızda. Sünnetiyle dipdiri!

Tam da o dönemde Yesrib'i bir haber sarıyor.

O kutlu haber kendisine ulaşır ulaşmaz, hiç vakit kaybetmeden rahibin söylediklerini tasdik için Fahr-i Kâinat efendimizin yanına gidiyor. Mâhbe olarak anılan yolcu hidayete yerleşiyor. Menzile varıldı... Hoş geldin Selman Radıyallahu Anh...

Kişi sevdiği ile beraberdir." Ne güzel bir müjde... Yıllardır aradığı sevdiğine kavuşmuştu Selman (ra). Hayret ve hayranlıkla okuyor bu hayatı insan. Esasen zor değil onlar gibi olmak. Evet, zaman da zemin de farklı ama sevda hiç değişmedi ki. O zamanın sev-

dası diyar diyar dolaşıp son nebîyi aramaktı belki bu zamanın sevdası tek bir sünnete dahi Allah ve Resülü için sarılmak.

Artık her fırsatta iki cihan güneşinin yanına gelip inci sözleriyle mest olarak ayrılıyor; öğrendiği her şeyi önce hayatına tatbik edip sonra başka hayatlara aktarmaya gayret ediyordu. Bütün sahabinin yaptığı gibi.

Ashab-ı Kiram Selman'ın (ra) kölelikten manâ sultanlığına çıkışını büyük bir muhabbetle izliyordu. Öyle ki ensar ve muhacirler arasında paylaşılabilir olduğunu gören efendimiz "Selman bizdendir." demişti. Sevgilinin ailesinden olabilmek... Elbette büyük bir nimet. O aileyi sevebilmek de kuşkusuz onları görmeyenler için en büyük nimet.

İslâm'a hizmete kendini öyle vermişti ki, nesebi sorulduğunda "Ben Selman İbni İslâm'ım." diyerek, İslam'ın her şeyin üzerinde olduğunu ve yine her şeyin İslam ile kıymetli olduğunu hayatıyla, nefesiyle, gittiği yol ile ifade etmiştir.

Refah içinde bir yaşam için bize bir miras bırakılacaksa eğer; insanî ve islâmî fikirler en değerli miraslar olacaktır. İnsan olmak, en önemlisi de insan kalabilmek için fikir lazım. Şüphesiz bir fikir vecd ve öfkenin tam ortasında durdukça değer kazanır. İtidal itidal itidal!

Takva önderimiz Selmân-ı Fârisi (ra) son derece zahidane yaşadı ve ömrü boyunca bir yolcuya yetecek kadar dünyalığı kendine kâfi gördü. Aynı tavrı düğün gününde de gösterdi ölüm döşeginde de. Ziyarete gelenlere hem sevinir hem de ağlardı. Ağlayışını şöyle izah etti: "Dünyadan ayrılıp ölümden korktuğum için ağlamıyorum. Resûlullah (as)'ın tavsiyesine uyamadığım için ağlıyorum. O bana "Dünyadan ayrılırken sermayeniz bir yolcunun azığından fazla olmasın." buyurmuştu. İşte buna ağlıyorum." dedi. Hâlbuki o vefat ettiğinde geriye bir leğen bir kap bir de abdest ibriği bıraktı. Hepsine 15-20 dirhem kıymet biçildi.

Hayat semamıza bir yıldız çakmak istedik. Selmân-ı Fârisi yıldızı...Bu sayfalardan kayıp giden bir yıldız olmasın; yolumuzu aydınlatan, başımızı kaldırdığımızda onun ışığından, sadeliğinden, zahitliğinden, hidayet sevdasından, ve önüne çizdiği asil menzilden daim istifade etmek duası ile. El-Hamd. Rahmet olsun...

Nazife Yalçın Selçuk

Yolda Olanlar

Çiçekleri topladım evvel
Yoluma çıkan tüm çiçekleri
Nergis, papatya, çiğdem, lavanta
Kokularından yüzükler yaptım parmaklarıma.
Hep benimle olsunlar diye,
Saman renkli defterimin arasında sakladım
Kurudular.
Olsun
Renklerinden seçebiliyordum
Yanlarına sonbahar yaprakları iliştim
Bazen ilk günkü halleri geldi aklıma
Gözyaşlarım yağmur oldu, kuruyup çatlayan yanaklarına

Selam verdim yolda olanlara
Duyulmadı sesim
Aslında
Duyulsun istemedim

Ben
Yürümeye devam ettim
Yolumu tayin edemedim
Yürümek geldi elimden
Yürüdüm

Düşlerimde atlar şahlanırdı
Dörtnala koşan atlar
Tozu toprağa katan
Ardında dumanlar bırakan
Engelleri aşan
Coşan
Sermayesi koşmak olan atlar

Ya benim sermayem neydi?
Menzile vardığımda
Tutunacağım
Sermayem
Neydi?

Mustafa Kutlu

Memleket hikâyeciliğinin en değerli isimlerinden biri olan Mustafa Kutlu, 1947 yılında Erzincan'ın Kuruçay nahiyesinde hayata gözlerini açar. Babasının memuriyeti sebebiyle çeşitli köylerde ikamet eden Kutlu, daha küçük yaşlardan itibaren tabiatla iç içe bir çocukluk ve gençlik geçirir. Beş çocuklu Kutlu ailesinin, tek erkek evladıdır. İlk, orta ve lise tahsilini Erzincan'da tamamlayıp, öğrenim hayatına Erzurum Atatürk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde devam etmiştir.

Henüz dört yaşında iken babasının ağzından duyduğu şiirleri ezberleyen Kutlu'nun dedesi Mustafa Nedim Efendi, hattat ve musikişinastır. Yazarın edebiyat ve sanata olan ilgisinde dedesinin

tesiri de yadsınmaz bir gerçektir. Çocukluğunun geçtiği tren istasyonları, hayvan ve doğa sevgisi ilerleyen yıllarda hemen her eserine konu ve ilham kaynağı olmuştur. Özellikle; Uzun Hikaye, Tirende Bir Keman, Hüzün ve Tesadüf kitapları, trenlere

olan ilgisinin bir tezahürüdür. Lise yıllarında resim yapmaya başlamış ve on yıl kadar devam etmiştir. Resim ile anlatamadıklarını kalemiyle satırlara geçirmiştir. Üniversitedeki hocası Orhan Okay'ın vesilesiyle Hareket Dergisi'nde hikâyeleri yayımlanmaya başlar. Tunceli ve İstanbul'da birkaç yıl edebiyat öğretmenliği yaptıktan sonra istifa edip Hareket Dergisi'nde yazı işleri müdürü olarak çalışmalarına devam eder. 1960 yılında Dergah Dergisi çıkmaya başlar ve Kutlu derginin genel yayın müdürü olur. "Türkiye'nin filozofu" diye nitelediği ve mizaç olarak kendine yakın gördüğü Nurettin Topçu, Kutlu'nun kaleminde etkili bir isimdir.

Mustafa Kutlu'nun eserlerinin sevilmesindeki en büyük sebep samimi bir yazı dili olmasıdır, diyebiliriz. Zira hangi kitabını okusanız karakterlerle yan yana oturmuş bir halde ve kendinizi olayın tam ortasında bulursunuz. Erzincanlı olması hasebiyle şiveyi kullanır ve kendine has jargonu vardır. Metinlerini okurken kuş seslerini işitir, çiçek kokularını duyumsarsınız. Şiire, resme, türküye, tasavvufa olan ilgisi cümlelerine de yansır. Kitaplarının yazarı, editörü, kapak tasarımcısı olması; gerçekleştirdiği dizi, belgesel projeleri bize çok yönlü bir kişilik olduğunu gösterir. Kitaplarında toplumsal konulara -Göç, şehirleşme, değişim vb.- yer verdiğini

görüyoruz. Bilgisayar, cep telefonu, internet, sosyal medya kullanmasa da gözlemci kişiliği neticesinde insanları ve çevreyi tahlil etmekte çok başarılıdır. Daha önce Mustafa Kutlu okumayanlar için "Uzun Hikaye" ile başlamalarını söylemek yerinde olacaktır; zira bu eserinde yazıda kullandığı tekniklerin bütünüyle karşılaşırız. Ayrıca bu kitabı sinemaya da uyarlanmıştır. Ona öykücü dense de yazarımız bunu kabul etmez, kendisini hikâyeye yazarı olarak tanıtır. Hikâyeye türünde eserleri çoğunlukta olmakla beraber deneme, inceleme ve çocuk kitapları da mevcuttur.

Daha ilk sayfalarda akıcı dili, tasvirleri, ilginç metaforlarıyla okuyucuyu satırlarına bağlamakta mahir olan yazarın, ilk kitabını edindikten ve okuduktan bir müddet sonra kitaplığınızda külliyatını görmemiz kuvvetle muhtemeldir. Keyifli okumalar..

Daha ilk sayfalarda akıcı dili, tasvirleri, ilginç metaforlarıyla okuyucuyu satırlarına bağlamakta mahir olan yazarın, ilk kitabını edindikten ve okuduktan bir müddet sonra kitaplığınızda külliyatını görmemiz kuvvetle muhtemeldir. Keyifli okumalar..

"Her doğan çocuk dünyaya tertemiz geliyor. Onu biz kirletiyoruz. Hırs ile, vahşetle, mal-mülk derdi ile."

(İyiler Ölmez)

"Mühim olan bu vücudun içini görebilmek. Kalbin aynasında ne var, ona ulaşabilmek."

(Mavi Kuş)

Dipnot: Mustafa Kutlu'nun "İyiler Ölmez" eserinde senin favori karakterin kim? Neden?

Yanıtını bilgi@kupestedergi.com adresine gönder. Armağanımızın sahibi ol.

Leylifer

Sabahın nur saatleriydi. Mezarına yatar gibi yatmış, beşiğinde bir bebek misali uyanmıştı Leylifer* Karanfil. Öğlene kadar yatak mahkûmu olmaya kıpır kıpır heyecanı izin vermemişti. Mahmurluktan eser yoktu gözlerinde. Bayram sabahı başucunda bayramlıklarını gören bir çocuğun sevinciyle kalktı yataktan. Göz ucuyla etrafta bayramlık arayan halini fark edince gülümsedi. Kendindeki değişimin ardından bu mucizeye de şaşırmasdı. Aynada coşkulu, küçük kızı göremese de yansıması uzun süredir ilk kez memnun etti. Sanki ruhu gece saatlerinde sessizce alınmış, tamir olmaz dediği yerleri yamalanmıştı. İçindeki söküklere dikilmiş, ağlamaktan büsbütün kırışmış hatları ütülenip düzeltilmiş gibiydi. Korku elbisesi bir beden küçük gelmeye başladıysa cesarettten örülmüş can zırhını giyme vaktiydi. Yeniden doğum sebebini, taze havadisini herkes duysun istercesine sevinçle haykırarak ilan etti. “Kumaşların kraliçesi geri dönüyor!” Sesi yüksek perdeden dingin notalara geçti. Huzurlu bir “Şükürler olsun.” döküldü dudaklarından.

Eşini kaybedeli bir seneyi geçmişti. Ne zaman yüzündeki hüznün sisi dağılmaya başlasa sadakatinden şüpheye düşer “Hemencecik unuttun Kadir Bey’i!” diye kendine serzenişte bulunurdu. Acısının alevine su değdirmezdi. Çok sevmişti eşini, hala çok seviyordu. Ancak onunla ölmediği bir fermanla bugün duyurulmuştu sanki. Köşedeki birikimine güvenip işten güçten elini eteğini çekmişti. “Kadir Bey bu kadar emeğin üstüne kilit vurmama üzülürdü.” diye düşündü. Sorumluluklarını hatırlamalıydı. Sağlığı yerindeydi ve hayat devam ediyordu. Eskiden olduğu gibi ilk iş radyodan hafif bir müzik saldı evin içine.

Dört gün önce kızının getirdiği tohumları avcuna aldığı anda kendini toprak gibi hissetmişti. Elinden kayıp gitmeye hazır minik taneciklere sıkı sıkı sarılırken içinde ilk kıpırtılar başlamıştı. Kızı “Öldü denen çiçekler seninle coşardı, bu atalık tohumlar da

senin elinde can bulur.” deyince kızını kıramamıştı. Her gün kontrol ediyor, ilgiyi eksik etmiyordu. Fakat henüz topraktan başını çıkaran olmamıştı. Saksıları ziyaretinde bu defa durum farklıydı. Fesleğen ve kekik ufak filizler vermişti. Biraz çaba ile bir doğuma şahitlik ediyordu. “Kısmet, öbürleri de açar elbet.” dedi. Radyoda çalan şarkıyla beraber keyfi iyice yerine geldi.

En derin yaralar kapanıyorsa

En büyük acılar unutuluyorsa

Ben neden aynı kalayım söyleyin bana

Elbette bazen çiçek açıp bazen solacağım...

Alt kattaki atölyesinin anahtarlarını, o tohumların yarattığı hisle tutuyordu şimdi. Tebessümle şarkıya eşlik ederek atölyeye indi. Aydınlık günlerin niyetiyle kilidi açtı. Emektar dikiş makinesi sessizce onu bekliyordu. Gözleri doldu, anıları canlandı gözünde. Rahmetliyle neler ürettiklerini hatırladı. Umut pasifliği sevmezdi. Baba yadigârı adının hakkı için karanlığa bir kibrit çakmalıydı. Eşinden hatıra zanaatı için çabalamalıydı.

Kitap yazamaz, resim yapamazdı ama Leylifer’in diktiği kıyafetler sanat eserlerinden farksızdı. Kapsalı kalmaktan tozlanmış ipeği silkeledi. Sütliman bir deniz serildi önüne masmavi ipekle. Kendi de silkelendi. Attı üzerindeki ölü toprağını. Yelkenleri açmak için engin denizini bulmuştu. Azimle makinenin başına geçti. Tutukluk yapar mıydı elleri ya da makinesi? Endişesi boşaydı. Kumaşı eline alıp dikmeye başladığında duyduğu ses kuş civıltılarını aratmıyordu.

*Leylifer: Gece ışığı

ISKARTA HAYALLER

Bunaldığında deniz kıyısına gelir, hayata kısa bir es verir. Bu kez de öyle oldu. Ayakları onu sahile kadar getirdi. Banka oturup denizi seyretmeye koyuldu. Deniz iyotlu kokusunu içine alabildiğince çekti, martıların uçuşunu seyretti. Dalgaların bir bir çarpmasıyla yüzüne sıçrayan serin tuzlu su, zihninin içindeki sesi duyurdu: “Boş boş hayal kurma!” Hayal kurmak boş, işe yaramaz görüldüğünden midir; rengârenk hayalleri, zamanla silikleşmeye ve solmaya başlamıştı.

Şimdilerde ise hayal kurmak, plan yapmakla aynı anlama geliyordu. Gelecek planları dışında düşlediği bir şey kalmamıştı. Hayat akarken hayallerini de bırakmıştı denizin kenarına teker teker... Hayalleri giderken beraberinde coşkun duygularını da götürmüştü. Hayatı renksiz ve ahenksiz kalmıştı.

Adını koyamadığı bir can sıkıntısı geldiğinde kitapların sayfalarına bırakırdı kendisini. Eline İskarta romanını aldı. Gerçekleşmesi mümkün olmayan kurgu bir dünyaya daldı. Okuduğu hayal ürünü olsa da içinde inceden inceye gerçekler vardı. Kitabı kapatıp iç dünyasında yolculuğa çıktı. **Acaba kendisinin de ıskartaya çıkardıkları var mıydı veya kendisi de ıskartaya çıkarılmış mıydı? Ya da ondalık olarak**

nelerini feda etmişti?

Sosyal medya detoksu yapmış, telefon rehberini -bayramda dahi geri dönmeyenleri- silmiş, giymediği kıyafetlerini vermiş, ruhunu darlayan muhabbetlerden de yollarını ayırmıştı. Bu ıskartalar iyi bile gelmişti. Ama ya hayalleri, duyguları... Kendini distopyanın içinde gibi hissetti. Hayalleri, denizden ellerini uzatmış “Gel buradan çıkalım,” der gibi gözlerine bakıyordu. “Artık dolu dolu hayaller kuracağım. Kurduğum hayalleri, duygularıyla hissedip tüm benliğimde yaşayacağım,” sözleri döküldü heyecanla dudaklarından.

Hayal ettikçe duyguları coşmaya, umutları yeşermeye, dünyası cennete dönüşmeye başladı.

Hasat kampından kurtardığı her bir hayaliyle dünyasını kendi rengine boyamaya başladı. İhlamlar çiçek açmaya, bülbüller şakımaya başladı. Ufak bir cesaretle kendinde yeni bir “ben” inşa etmişti Anka kuşunun küllerinden yeniden doğması gibi.

Kitabına sınıksız sarıldı dostuna sarılır gibi. Batan güneşin ardından ayın doğuşunu ve yakamozların parlıtısını seyretti. Meltem yüzünü okşarken içinden bir ses “Hoş geldin gönül dünyana, hoş geldin kendine!” dedi.

Acaba kendisinin de ıskartaya çıkardıkları var mıydı veya

kendisi de ıskartaya çıkarılmış mıydı? Ya da ondalık olarak nelerini feda etmişti?

SON GÖREV

Evin önüne geldiğimde pencerede merak ve heyecanla beni bekleyen kimseyi göremedim. Oysaki buraya her gelişimde gülen gözlerle karşılaşırırdım. Merdivene adımımı attığımda yüreğimin tam ortasına bir ok saplandı sanki. Gözlerim; boyası gitmiş, siyah, üzeri desenli kadın ayakkabısında takılı kaldı bir müddet. Dün akşam içimde beliren acı, çığ gibi büyümeye devam ediyordu. Titreyen ellerimle bir gayret zile bastım. Kapı açıldı usulca, ama bir yabancı karışladı beni ilk defa.

İki odalı bu küçük yuva, genci yaşlısı birçok insanla dolmuştu. Böyle kalabalığa bayramlarda şahit olurdu hep. Kimi Kur'an okuyor kimi tespih çekiyor kimi de manasızca ortalıkta dolanıyordu. Üzerimdeki pardösüyü çıkarırken bir el dokundu koluma. Ardından elin sahibi "Başın sağ olsun kızım, Allah sabır versin." deyiverdi bir çırpıda. "Dostlar sağ olsun." diyebildim en kısık sesimle. Kalabalığın içinde anemi aradı gözlerim, onu görürsem içimdeki çığ bir nebze olsun yavaşlardı belki. Pencerenin önünde oturmuş tülün arkasından sokağa bakıyordu. Yanına gittim, ses etmeden elini tuttum. Bununla yetinmedi. Bana dönüp önce gözlerini gözlerimle buluşturdu, sonra sıkıca sarıldı. Biz o haldeyken, vazgeçemediği yeşil elbisesini giymiş cenaze arabası sokağın başında gözükte.

Vefa Sokağı'nın vefalı sakinleri cenaze aracının etrafını çevrelemişti, komşu teyzelerine son gö-

revlerini ifa etmek için. İki gün önce yoğun bakımında ellerini sevdiğim, şifası için Allah'a yalvardığım biricik halamın şimdi tabutunun örtüsünü seviyordum incitmekten imtina edercesine. O, yalnızca halam değildi ki. Annem neyse halam da oydu benim için, belki de daha öte. Yaradan nasip etmemiş bir evlat emanetçisi olamamıştı ama hiç de yalnız kalmamıştı çilekeş ömründe. Kolay kolay ağlayamayan ben sağanak yağmur

misali akan gözyaşlarımı durduramıyordum. Beni duyduğunu tahayyül ederek konuştum ikinci annemle. Ben ondan razıydım, Rabbim de razı olsun istedim. Vakit tamamdı. Dualar edildi, helallik istendi. Sessizce sokağa giren yeşil elbiseli araba yine sessizce gözden kayboldu.

Eyüp Cami'sinin iç avlusunda, cuma namazına müteakiben, herkese nasip olmayan kalabalık bir cemaatle kılındı halacığımın namazı. Ardından Piyer Loti'deki kabristana kadar omuzlarda taşındı naaşı. Yirmi bir sene evvel ebediyete uğurladığımız eniştemin yanına defnedildi; dualar, tekbirlerle. Etrafta kimsecikler

kalmayınca mezarın başına geçip çöktüm dizlerimin üzerine. Hıçkıra hıçkıra ağladım, ferahladım. Bir yok oluş değildi aslında ölüm. Vuslattı Sevgili'ye. Halam da kavuşmuştu Rabbine. "Menzilin mübarek, mekânın cennet olsun." diyerek ayrılırken yanından, uzakta bir caminin minaresinden salâ sesleri yükseldi gökyüzüne.

Fatma ÖZDENLİ
20.12.2019
Ruhuna Fatiha

Mana Rüzgarları

Fatma Nur Özdemir

MENZİLLER DURAĞI

Hayat yolda olmaktır muhakkak. Hepimiz kendimize ait bir dünyada, kendimize ait bir yola revan olduk. Yol kaderimiz, kaderimiz yolumuz oldu. Binbir çeşit imtihan, hayat galesi içinde yol almaya durduk. Bazen de sessizliğin, yorgunluğun, neşenin, umudun, kederin arasında savrulduk. Yorgun bir nefes çekip semalara açarken ellerini, neyi diledin, umduğunun ne kadarını buldun?” Adım adım yolculuğunda ilerlerken paragrafların sayfalarca yüreğine nüksettiği bu zamanda yıllar sonra kendine dönmek isterken buldun belki de kendini. Çağladı yüreğin. Delice savrulan rüzgârın elinden kurtardığın yaşamını, hangi limana ellerinle teslim ettin? Sonunu dahi bilmediğin noktalara mahkûm ederken yüreğini, yayından fırlamış ok kadar pervasızca savruldu yıllarca, aylarca, günlerce. Duygularının en müteessir olduğu zamanlarda, bunun vebalini neye yüklemen gerektiği konusunda hep arafta kaldın. Avuçlarının arasına sıkıştırdığın hayata dön bak. Neye çok zaman harcadın? Hangi kopmuş iplere, kaç hülya dizdin? Nasıl bir âna hapsedtin o mühürlü göğsünü? Kelamına sığdıramadıklarını, hangi mısralara anlattın? Bu yolculuğun hangi romanın sayfalarına konu oldu ya da yaşamını kaç kere okudun o satırlarda? Ey yolcu, yolda olduğunun farkında mısın, yolun neresindesin? Hangi menziller senin durağın?

Benim menzilimden haber verecek olursam, şairin, “En uzun yol insanın içidir.” dediği yerdeyim. Sanırım hepimiz, önce kendi içimize bakacağız. O zaman karar vereceğiz hangi yolun yolcusuyuz. Peki yolcu, senin içindeki yolların menzili neresi?”

YOLDA OLMAK

ZELİHA SERT

Kimim ben? Kim bu etrafımdakiler? Nasıl bir hayatın içinde elim belimde dikilmiş bekliyorum. Sadece kendime değil tanıdığım tüm insanlara sormak istiyorum bu soruyu kimsin sen? Peki gönüllü müyüm kendimi duymaya, hazır mıyım karşıdakini anlamaya? Önce buna karar vermek lazım. Diğer türlü boşa çaba önce kendini sonra karşıdakini yorarsın.

Sen, ben, hepimiz bir dünya inşa edip sonra o dünyanın içinde şekilleniyoruz. Kimimizin dünyası rengârenk her duyguya aşıkâr, bazıları dalgalı deniz gibi kabarmayı biliyor sadece. Diğeri o kadar şeffaf ki yormuyor karşıdaki insanı, kendinden çoktan vazgeçip hayatını başkalarına adanmış. Kimi de durmadan koşturuyor ezkaza durmaya kalkarsa hissetmesi, anlaması gerekir çünkü.

İşte tam da bu yüzden yürüdüğümüz yol aynı olsa bile yolda gördüklerimiz, deneyimlerimiz yolun sonundaki dönüşümlerimiz birbirinden farklıdır. Sen kolayca yürüyüp geçerken, ben düşe kalka, kimi de turnaklarıyla kazıyarak varır menziline. En çok da bu yaralıyor bizi benim ayaklarım şişerek aldığım yolu, başkasının kolayca geçmesi. Aslında yoklarsak ceplerimizi, her bir zorluğun bizi özümüze yaklaştırdığını fark etsek bir yapbozun parçaları gibi dünyamızı tamamladığını görsek olmaz mı? En sağlam derslerin, en çetin imtihanlardan kazanıldığını

ve bunların en iyi öğretmenler olduğunu unutmamak. Fakat bunları yapmak yazıldığı kadar kolay değildir. Büyük bir idrak ve farkındalık gerekir. Bu da yorar canı ama olsun bilinçli yorgunluğun sonundaki dönüşüm ise paha biçilemez.

Dönüştükçe görürsün yolun kenarındaki çiçekleri, göğün mavisini ve yeşilin tonlarını. Dahası fark edersin her birinin Yaradan'a uzanan bir merdiven olduğunu. Artık anlarsın gelecek ya da geçmiş diye bir şey yoktur. Tüm güzellik andadır varacağı menzilde önemini yitirmiştir asıl olan yolda olmaktır. Huzurdur artık aldığın her nefes, kıymetlidir attığın her adım, doymaktan ötedir ağzına aldığın her lokma. Onca gürültünün içinde duymaya başlarsın, kendini duydukça fark edersin içindeki tohumları. Sonrası bahçıvanı olmak düşer besleyip, büyütme, otlarını ayıklamak o içindeki tohumların. Herkesten saklamak gerekir güçlenene kadar.

Tüm bunları yaparken hesabını tutma ne kadar su verdiğinin. Sadece güven içine o tohumları atana ve unutma her birimizin tohumları farklı, o yüzden kırılma onunki kırmızı açtı benimki beyaz açtı diye. Kim bilir açmaz belki tüm uğraşlarına, dualarına, yakarışlarına rağmen. Korkma o vakit değiştir yolunu. Unutma seni senden daha iyi bilen ve senin bilmediğini bilen var.

İÇİME HÜZÜN ÇÖKTÜ

İstanbul Kitap Fuarı'nda tanıştık Murat'la. Bakışları ele veriyordu bana olan ilgisini. Kemik çerçeveli retro gözlüklerinin üstünden uzun uzun süzdü beni. Aradığımı bulmanın heyecanıyla başlayan ilişkimize 'iyikilerin şükürü' eklendi bunca sene. Mahremine sırdaş, yoluna yoldaş, sevincine paydaş etti beni. Bisikletten düştüğünde kırılan kolunun dayanılmaz ağrılarını, sınav kaygılarını, denklemeğe çalıştığı bütçe açıklarını, Mecnun'a döndüren Leyla'sını, evlilik teklifi provalarını, ailesinin reddine rağmen Leyla'nın, evlilik teklifini kabul ettiğini, kaçak aşklarına koydukları firari mutlu sonu ilk bana anlattı. Gönlüm gül- gülistan oldu, Murat'ın sevinçleriyle coştum bazen; bazen derdiyle dertlenip hüznüyle daraldığım da oldu. Ama bu dert başka! Çaresiz, umutsuz ve mutsuz dehlizlerde boğuluyorum.

Leyla 'Söyleme' demiş 'kimseye', 'Ölüme çare yokken, çareye umut yokken, duymak istemiyorum beyhude teselliler! 'Gecenin sessizliğinde, kapının iç gıcıklayan gıcirtısıyla irkildim bir gece. Termos bardağına doldurduğu filtre kahvesi bir elinde, diğer elinde mendili, gözündeki sağanak yağmurlar, boğazında düğümlenen hıçkırıklar, başında onulmaz çaresizliğinin müsebbibi dermansız bir dert ile oturdu ayak ucuma. Susmaktan yorulunca, kerli ferli bedeninin içindeki virane ruhunu ayan etti, kimselere diyemediği mel'un haberi avaz avaz haykırdı suratıma. Lafı uzatmadan, dolandırmadan söyledi. 'Leyla Pankreas CA, Evre 4, ömrünün son demleri; bense yaşarken öldüm.' dedi.

Leyla hızla kilo verince halsizlik, iştahsızlık ve bulantı başlamış. Sıradanlaşan diyet uygulamalarıyla ilişkilendirmişler önceleri. Karın ve sırt ağrıları eklenince şikâyetlerine, tedirgin

olup doktora gitmişler. Birkaç gün devam eden hastane sürecinin ardından teşhis konmuş. Tablo o kadar hızlı ilerlemiş, genel durumu o kadar çabuk bozulmuş ki neler olduğunu anlayamadan çaresiz olduklarını anlamışlar. Ağrı bantlarının dozu her geçen gün arttırılıyormuş. Yemek yiyemediği için beslenme sondası takmışlar, mama enjekte ediyorlarmış midesine. Altı bezliymiş, Murat değiştiriyormuş bezini. Destek tedavi için Palyatif Bakım Ünitesi 'ne yatış önermiş doktorlar. Kabul etmemiş Leyla. Huzura huzur içinde evinden gitmek istemiş.

Bir matem rüzgârı esiyordu evde günlerdir. Leyla ilaçların etkisiyle genelde uyuyordu. Uyandığında tonlarca ağırlıktaki göz kapaklarının ardından baygın gözlerle süzüyordu etrafı. Murat hep yanında bekliyordu, kaçırmamak için bu anı. Saçlarını okşuyordu sevdiğinin; koklayarak minik buseler konduruyordu tenine, incitmekten korkarcasına. Söylemeye doyamadığı aşk cümlelerini fısıldıyordu sevmeye doyamadığı aşkın kulaklarına. Her sahte tebessüm, her dokunuş, her bakış, her soluk sanki bir veda.

Murat'ın vicdanı Leyla'nın acı çekmesine, yürek dağılayan iniltilerine dayanamıyordu artık. Yaşanılanları herkesten sır gibi saklamak daha da zorlaştırıyordu hayatı. Gece sabaha kavuşurken duraksak adımlarla sokuldu yanıma. Usulca çevirdi sayfalarımı. Hakikati değiştirecek gücü, teselli bulacak kelimeleri tükenince bir niyaz bıraktı satırklarına. 'Tükendik Allah'ım, al emanetlerini! 'Her zamanki gibi sustum. Bilirdim, en çok susuşlarımı severdi.

TEKNOLOJİ İLE AİLEMİZİN MENZİLİ MUTLULUK OLUR MU?

Sultan Gümüş

Senle de sensiz de olmuyor teknoloji. Şu anda bambaşka bir boyut kazanan bu uygulamayı bilim, bizi nasıl etkiliyor biraz onun üzerinde konuşmak istiyorum. Evlerimizde hemen her ailenin artık interneti var. Hatta ulaşım araçlarında da yer yer “Öğrenciye bedava internet” diyerek yazılar asanlar var. Ulaşmak çok kolay. Sorun şu ki büyüyle küçüğüyle hepimizi etkisi altına almış durumda. Hatta öyle ki bir an internetimiz kesilse emziği elinden alınmış bebek gibi oluruz.

Başkalarının hayatında neler olmuş, nasıl olmuş, kim ne demiş, bunların peşine düşmüş; asıl bu dünyaya geliş amacımızı unutmuş haldeyiz. Oysa ona ayırdığımız zamanı ailemize, eşimize, çocuğumuza, kendimize ayırsak daha mutlu daha sakın olacağımıza gönülden inanıyorum. Yanlış anlaşılmasın, elbette teknolojiyi kullanmanın kolaylık sağladığını ve faydalı olduğunu inkâr edemem. Ama sınırlarımızı biz kendimiz koymalıyız. Bunu başkalarının hayatlarını sabote ederek, aile içinde kargaşaya neden olacak şekilde kullanıyorsak sorun var demektir. Özelde bizi, genelde aile kavramını parçalayan noktalardan birisidir bu.

Düşünün, yaşça küçük çocuklarımızı artık başıboş, tek başına dışarıda bırakamıyoruz. Neden? Kaçırılma, istismar, zarar gelme korkusu; birlikte olma gereğini getiriyor. Peki ya evdeki internet ne kadar güvenli? Lütfen, küçücük yaşta o tazecek beyinlerini uygun olmayan içeriklerle doldurmalarına, geleceğin dehalarının yok olup gitmesine izin vermeyelim. Aile olmak, çocuk yetiştirmek; sorumluluk, sabır gerektirir. Aslında bu sorumluluk, bize neler yapmamız gerektiğini de öğreten bir öğretmendir. Onlar, Allah’ın bize vermiş olduğu en güzel hediyedir. En büyük şükür sebebiz olan çocuklarımızın, menzilizden

uzakta kalıp kaybolmalarına seyirci olmayalım.

Çocuklarımızı susturmak için telefon verir olduk. Nerede kaldı o anne mırıltısı ile ninniler; göz kontağı kurarak karşılıklı iletişim içinde bulunmak... İş görmek için, yeter ki etrafta dolaşmasınlar diye nereye girdiklerini takip etmedik ya da her an ne çıkacağı belli olmayan videolara maruz bıraktık. Hakeza gençlerimiz, ne yazık ki anne babasından alması gerekeni; bir telefonda farklı şekillerde, uygun olmayan içeriklerle öğreniyor ve ona göre şekilleniyor. Oysa aile olarak birlikte zaman geçiresek, her birey merak ettiklerini aile büyüklerinden edele öğrenebileceği bir ortamda yetişse. Bu edepsizlik, merhametsizlik duygusu, bu bencillik, egosunu tatmin etme çabası hepsi ortadan kalkar.

Bırakalım başkasının eşi hanımına ne almış, onu nereye götürmüş. Mutlu gibi görünen lüks yaşamları... Çocuğu hangi başarılar getirmiş? Onunki yürüyor, benimki konuşuyor... Yapmayalım, kendimize zulüm etmeyelim! “Bizim neyiz eksik?” diyerek kendimizi hırpalamayalım! İnanın sadece bir film.

Gerçekte kamera arkasını bilemeyiz. Bize verilen güzelliklerin değerini bilerek yaşayalım. Kendi hayat yolculuğumuzda menzilizimiz belli olsun. Başkalarına göre değil ailemize, mizacımıza, gittiğimiz yolun menzilizlerinin bizi götürdüğü ufuklara göre hayatımızı şekillendirelim. Karşılaştığımız menzilizler tıpkı hayatımızdaki yön işaretleri ya da köşe taşları gibi bize doğru yolu gösterecektir. Biz yeter ki yola revan olalım, yoldaki menzilizlerin izini sürüp doğru istikameti arayalım.

Marjinalliği, farklılığı ailemizle birlikte yakalamalı, başkaları olmamalı, biz olmalıyız. Özgün ama mutlu...

BUDANMIŞ CÜMLE

Kübra Özbek Yaralı

Sancılı bir beden
Benden el istiyor Rabbim
Vücudunu aşmak, geçmek istiyor
Ayuçlarına sığsa arz
Sıkıp çatlatmak istiyor.

Biliyorum bir cümle
söylese bitecek
İçinden bir şimşek
Bir nehir geçecek
Kırılsa dilinin kemiği
Derdi de doğacak sesiyle
Yıllanacak cümleleri
Kaşları düşecek
Gözleri süzülecek
Elleri buruşacak
Ne güç olacak, ne geç
Dilinde büyüttüğü o kemiği
O gün ütecek.

Biliyorum ve susuyorum
Onun cümlesi Tâhir
Onun cümlesi nâzende...
Hüccetim yok
İçerlerimdeki
Serçe yüreğime
Şaşıyorum Rabbim...
Nasıl da sevdim!..

Sükûta yanaşmayan bana
Her söze bir "ama"sı olan zannıma
Durup dinlemek ve beklemek kaderi...
Giydiğimden beri bu gömleği...
Her şey oluyormuş Rabbim...

Menevişli bir çift göze
Dalgaların üstünde
Saatlerce asılı kalıp
Nefesini çektiğimde
Anladım Rabbim

Uçurdum içerlerimdeki serçenin yüreğini
Ben serçe oldum.
Yüreğim yok
Doğurdum.
Birden doğdum
Durdum.
Sabrım heyecanıma sile,
Sırf o budanmış cümleyi söylesin diye
Bekliyorum.
Anne.

Eline aldığı eskimiş radyosunda çalan türküyle gülüyor yüzü. Ateşin çırtıtısında anıları canlanıyor. Başlıyor anlatmaya çok sevdiği babasını nasıl ırmağa verdiği. Anlatmaya gücü yetmiyor zaman zaman, dili varmıyor. Acılarını gömüyor tekrar kalbine. Sonra yutkunuyor. Bir daha niyetleniyor anlatmaya, birkaç cümleden sonra yine düğümliyor sözleri. Kim bilir, çobanlığı tam da bu yüzden yapıyor belki de. Kalbinin sesini dağlara haykırıyor bu peygamber mesleğine emek verirken...

Boşuna peygamber mesleği demiyoruz çobanlık için. Mübarek ve meşakkatli bir meslek zira Çoban olmak her yiğidin harcı değil, ilkin hayvanları iyi tanımalı, onların nasıl adım attığını, nasıl nefes aldığını, ne yediğini, nereye yol aldığını gözü kapalı bilmeli. Onların dilinden anlamalı, her birinin huyunu suyunu bilmeli. Yoksa, amaçsızca dağ tepe tırmanmışın ne fayda!

“Çobanlık nasıl yapılır?” sorusunun cevabını öğrenirken aynı zamanda birkaç cümlede nasıl hayat dersi verilir onu da öğreniyoruz İbrahim Amca’dan. Çoban (!) deyince bazı insanların –kendilerine bakmaksızın- aşağıladığı kimseler gelmesin aklımıza. Aslında entelektüel bakış açısının kitabını yazan, “benim” diyen düşünce adamlarının karizmasını yerle bir eden efsanevi filozoflardır çobanlar.

“Kendimizi ölümsüz zannediyoruz.” diyor verdiği ilk derste. “Her zaman ölümü düşünceğiz diye bir şey de yok, her zaman düşünürsek de yaşayamayız ki!” diyerek, bu hayatı nasıl yaşamamız gerektiğini anlatıyor ve bir nefeste tefekkür-i mevt dersi veriyor

ayak üstü dinleyenlere.

“Çobanlık zor meslek. ” diyor nefes nefese yolları tırmanırken. “Genç adam işi bu genç!” diye yaşlılığından dem vururken aslında ruhu ihtiyar olan bizlere, taşların en büyüğünü ve sertini fırlatıyor.

“Ayaküstü bir sohbetle en fazla kaç hayat dersi verebilir bir çoban dinleyenlerine?” diye düşünürken bir anda “doğanın dengesi” dersine hızlı bir giriş yapıyor, önceki taşı gideceği menzile varamadan.

İnsanların nasıl bencilce hayvanları zehirlediklerini, faydasını gördükleri canlıları bile nasıl telef ederek doğanın dengesine çomak soktuklarını anlatıyor acı acı. Doğanın dengesine şahit olmanın verdiği bilgelikle.

Bilmem kaç kitap okusam da varamayacağım, varamayacağımız o bilgeliğin Yüce Yaraticımız tarafından nasıl da kendisine bahşedildiğini bilmeden, bilse de umursamadan yaşayıp giden bir çoban. Sadece yaşamak amacıyla, hakkıyla, umuduyla her gün dağ tepe dolaşan bir çoban. Tek amacı kimseye zarar ziyan vermeden helal lokma kazanmak olan bu cefakâr çobanı görünce Aşık Veysel’in bir türküsü çınlıyor kulaklarımda:

Dileğin var ise iste Allah’tan
Almak için uzak gitme topraktan
Cömertlik toprağa verilmiş Hak’tan
Benim sadık yarım kara topraktır

Okurken dinle: <https://www.youtube.com/watch?v=2cGANgDZPj8>

Kaynak: <https://www.youtube.com/watch?v=TDKcpHvJckg&t=279s>

KÜPEŞTE ATLI KARINCA

RABİA RÜMEYSA BAYRAM
HANİFE YALÇIN

- GÜL RESUL
- KANDİL SİMİDİ
YAPIYORUZ
- SORUMLULUK SAHİBİ
OLUYORUZ
- TEMBEL HAYVANI
TANIYORUZ
- BU AY HANGİ KİTABI
OKUYALIM

DÜNYANIN EN GÜZEL KALBI - HÜLYA ÜNAL

Herkesin kalbinde yer ayırdıkları ve olmasını istedikleri hep vardır. Sevmeyi en güzel şekilde öğreneceğimiz, Sevgili Peygamberimizin kalbi dünyanın en güzel kalbiydi. “Dünyanın en güzel kalbi” kitabı kapağına baktığımızda bile acaba ne yazıyordu diye düşündürüyor. Sadede düşünmekle kalmayıp çocuklarımıza sevmenin öneminden ve en ahlaklı insan olan Sevgili Peygamberimiz’in sevdiklerinden bahsetmek için başucunda bulunması gereken bir eser.

O’nun kalbindeki çok yönlülüğü ele alan yazar Hülya Ünal, kitapta kronolojik sıraya öncelik vermiş.

Dünyanın en güzel kalbini çocuklarımıza anlatırken elbet tasarım da bizim için önemli olacaktı. Bu kitabın tasarımını

üstlenen Ayşe Kübra Kahya, her sayfada kendine özgü izler bırakıp çocukların renkli dünyalarında farklı kapılar açmış. Yazarın kaleme aldığı her noktayı tasarımlarıyla ortaya koymuştur. Yayınevi Multibem olan bu eserde dikkat edilen

özelliklerden biri de sayfalarda bulunan yazıların hem Türkçe hem İngilizce olması. Bu özellik çocukların yabancı dile olan meraklarını arttıracak ve birçok kelimeye aşina olmalarını sağlayacak nitelikte. Bu güzel eserin

son sayfalarında ümmetin çocuklarına da bir sürpriz var. Temininin çabuk, faydasının çok olması ümidiyle.

DEĞERLERİMİZ - SORUMLULUK

Değerli okuyucularımız, sevgili anne babalar; bu ayki değerimiz sorumluluk. Sorumluluk bir insanın benliğini oluşturan kavramlardan bir tanesidir.

İnsanın kendisine ve çevresindeki insanlara karşı belirli sorumlulukları vardır. Bu konuda minik takipçilerimiz için sorumluluk kavramının yerleşmesinde yardımcı olacak önerileri maddeler halinde sıraladık. Buyurun beraber inceleyelim.

- "Sorumluluk nedir, kimler nelerden sorumlu olabilir?" diye bir aile sohbeti düzenleyebilirsiniz. Sorumlulukların yapıldığında ve yapılmadığında oluşacak durumları düşünerek gözlemleyebilirsiniz.
- Evde oyun oynadıktan sonra çocuğunuzdan odasını toparlamasını rica edebilirsiniz.
- Evde bir hayvanınız varsa onun beslenmesi için çocuğunuza sorumluluk verebilirsiniz.
- Birlikte balkonunuza veya pencere önüne hayvan dostlarımız için, bir su kabı ve ekmek kırıntıları bırakabilirsiniz.
- Kendi eşyalarını koruması konusunda bazı sorumluluklar verebilirsiniz. Örneğin; ayakkabılarını süngerle temizlemek, kıyafetlerini askıya asmasını söylemek gibi.
- Kıyafetlerini kendi başına giymeye çalışmasına yardımcı olabilirsiniz. (İlkinde başarılı olamasalar da zamanla alışacaklardır.)
- Kirli kıyafetlerini kirli sepetine koymasını
  - Yatağını düzeltmesini
  - Ayakkabılarını giymesini
  - Saçını taramasını sağlayabilirsiniz.
- İzin verdiğiniz zamanlarda telefona gerektiği gibi cevap verip, nazıkçe iletişime geçmesini öğretmek suretiyle bu konuda da sorumluluk bilinci kazandırabilirsiniz.
- Sofrayı kurarken yardım etmesini, yemekten sonra kendi tabağını ve kullandıklarını kaldırmasını isteyebilirsiniz.
- Basit ev işlerine yardım etmesini sağlayabilirsiniz (toz almak) gibi.
- Odasını ve eşyalarını düzenli tutmasını isteyip gün içerisinde bunun için bir saat belirleyerek <https://youtu.be/CH6npJA75Ko> şarkısı eşliğinde aile içi sorumluluk saati yapabilirsiniz.
- İnsanlara hep nazık davranmanın öneminden bahsederek çevremizdeki insanlara karşı olan sorumluluklarımızdan bahsedebilirsiniz.

BİLMECELER

- Yanar söner,
Parlar ısıtmaz. (Ay)
- Kanadı var kuş değil, boynuzu var koç değil. Uçuşur, kimseye zararlı değil. (Kelebek)
  - Mis gibi kokar,
Etrafa güzellik saçar. (Çiçek)
  - Beyaz beyaz olurlar,
Gökyüzünde dururlar. (Bulut)

AYIN OYUNU/ SESSİZ SİNEMA

Bu oyunda meslek, hayvan, duygu adları; sözcükler kullanılmadan beden dilimizi kullanarak canlandırılır. Ses çıkarmak ya da konuşmak yasaktır. Bir kişi canlandırma yaparken diğer aile üyeleri tahmin etmeye çalışır. Doğru tahmini yapan bir sonraki canlandırmayı yapar.

İyi eğlenceler :)

MUTLU KEBELEBEKLER

Ben rengarenk bir kelebeğim.
Her yerde gezerim.
Bir zaman çiçeklerde, bir zaman ağaçlarda.
Herkes sever beni,
Rengarenk kelebekleri.

Çocukları çok sever, oynamayı beklerim.
Peşimden koştururum, hayaller kurdururum.
Bir tırtılken bakakaldım,
Daha kozamı yapmamıştım.
İpekten benim kozam, değer katar her an.

Kelebek olmak için günlerce bekledim,
İşte oldum sonunda
Rengarenk bir kelebeğim.
Tırtılları görenler uzaktan seyretsinler,
Kelebek kardeşlerime bir selam göndersinler.
Selamları alalım gökyüzüne uçalım,
Tüm kelebekler toplanıp, çocukları koşturalım.

Dünyadaki kelebekler herkesi çok severler,
Çocuklarla oynayıp, her zaman çok gülerler.
Oynayalım hep gülelim.
Küçük kelebekler gibi, herkesi çok sevelim.
Mutlu çocuklar olup sevgi dolu gezelim.

Haydi çocuklaar! Hep birlikte kelebeklere uzaktan bir selam verip, renklerini sayalım. Mutlu kelebeklerle biz de arkadaş olalım. Şimdi herkes bir kelebek araştırıp renklerini incelesin. Kelebek tırtıl şarkısını (<https://youtu.be/kiW5yYbriqU>) dinleyerek araştırdığı kelebeğin resmini çizip bizimle paylaşsın. Mutlu kelebeklerime sevgilerimle...

Kelebek Tırtıl Şarkısını
Dinlemek İçin Tıkla!

Manevi değerlerimizden olan kandillerimiz biz Müslümanlar için çok önemlidir. İşte biz de Dünyanın en ahlaklı, en yardımsever ve daha birçok güzel özelliği olan Hz. Muhammed (sav) doğduğu için ve böyle bir Peygamberimiz olduğu için kandil simidi yaparak mutluluğumuzu paylaşalım. Ne dersiniz? İşte malzemelerimiz;

MALZEMELER:

- * 250 gr. tereyağı
- * 1 tatlı kaşığı mahlep
- * 1 tatlı kaşığı şeker
- * 1 tatlı kaşığı tuz
- * 2 çorba kaşığı sirke
- * 2 yumurta sarısı
- * 3 çorba kaşığı yoğurt
- * 5 çorba kaşığı sıvı yağ
- * 1 paket kabartma tozu
- * 3 su bardağı un

ÜZERİ İÇİN:

- * 2 çorba kaşığı su
- * 2 adet yumurta akı
- * 2 çay bardağı susam
- * 1 tutam tuz
- * 3 çorba kaşığı pekmez

YAPILIŞI:

İlk olarak tereyağı ile unu iyice karıştırıyoruz. Un kum gibi bir kıvamda olacak. İçine bir tutam tuz koyuyoruz. Ardından gevrek olması için sirke ekliyoruz. 1 yumurtanın sarısını koyup güzel bir lezzet katması için çok az şeker ekliyoruz. Dilersek yumuşak olmasını sağlamak için çok az yoğurt dökebilirsiniz. Kabartma tozunu ekleyerek yoğurmaya devam ediyoruz. Güzel bir hamur kıvamına geldikten sonra, ceviz büyüklüğünde hamuru dilediğiniz şekilde içi boş yuvarlak olacak şekilde şekillendiriyoruz.

Üzeri için yumurta akı ve pekmezi çırpıyoruz. Susamı ayrı bir kaba döküyoruz.

Şekillendirdiğiniz hamurları yumurta akı ve pekmez karışımına buladıktan sonra susama bulayıp ve tepsiye diziyoruz.

Afiyet, şifa olsun.
Ellerinize sağlık :)

MEVLİT KANDILI İÇİN
KANDİL SİMİDİ YAPIYORUZ

GÜL RESUL

Sevgili anne babalar, Mevlid Kandili'ni de içinde barındıran Ekim ayında çocuklarımıza Sevgili Peygamberimizin hayatından bahsedeceğiz. Peki, sizler nasıl anlatmalısınız biraz ondan bahsedelim. Sevgili Peygamberimizi anlatırken ilk olarak O'nun sosyal ve insani davranışlarından bahsetmek şahsım adına en doğrusu olacak.

Hepimizin bildiği üzere Efendimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) ahlak olarak en yüce olandı. Bizler de gelişim ve karakter oluşumu aşamasında olan yavrularımıza anlattığımız konunun davranışsal boyutunu ele alarak anlatmalıyız. Mesela Peygamberimiz; yardım etmeyi seven, arkadaşlarıyla her şeyini paylaşan, herkese saygıyla davranan, çocuklarla sohbet eden, hayvanları her zaman koruyan ve merhamet eden biriydi. Ağaçlara ve doğaya zarar verilmesini istemez, hatta fidan dikilmesine çok önem verirdi.

Bu gibi konulara değinerek sevgi dolu olan biricik Peygamberimizi çocuklarımıza anlatabiliriz. Aşağıdaki metnimizi kandil gecesi çocuklarınız ile birlikte okumanızı ve yazı bitiminde Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) 'e ailecek selam göndermenizi tavsiye ederim.

Sevgili pamuk yanaklı mis kokulu Küpeşte takipçisi çocuklar!

Sizinle Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'i (sallallahü aleyhi ve sellem) tanıyıp hayatından bahsedelim mi, ne dersiniz?

Ben tanıyorum dediğinizi duyar gibiyim.

O (sav), çocukları da çok sevdi. Bir keresinde kuşunu kaybettiği için üzülen bir çocuğa ziyarete bile gitmişti. Çünkü o çocukları çok sevdiğinden mutsuz olmalarını istemezdi. İşte bu kadar yardımsever olan bir insan, Hazreti Muhammed'in nasıl dünyaya geldiğinden bahsedeceğim. Güzel Peygamberimizin doğduğu yeri ve doğduğu gece olan ilginç olayları anlatacağım size.

Haydi bakalım, bismillah

Sizinle uzak diyarlara, gül bahçesindeki kırmızı bir güle konan kelebek gibi ufak bir yolculuk yapacağımız hazır mısınız?

571 yılı 20 Nisan gecesi Müslümanlar için çok değerli ve önemli olan Mekke şehrindeyiz. Mek-

ke'de Kâbe adında Müslümanların dua edip, ziyaret ettikleri bir yer vardır. Hatta biliyor musunuz bizim için o kadar önemlidir ki namaz kılarken bile o yöne dönmemiz gerekir. İşte Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) burada dünyaya gelmiş. O'nun doğduğu gece neler oldu neleer! O gece ne sıcak ne soğuk. Gökyüzü her zamankinden daha parlak, yıldızlar yere daha çok yakın... Elini uzatan biri sanki yıldızlara dokunacak gibi hissediyormuş. Hele gecenin ilerleyen saatlerinde birden beliren yıldız tıpkı güneş var gibi aydınlatıyormuş geceyi.

Bu aydınlığın yanı sıra hayvanlar bitkiler bir haber almak istiyor gibi. Kulakları olsa yıldızlar ağaçlara, çiçekler dağlara haber verecekmiş. Yine de durmuyor bir şeyler anlatıyormuşçasına fısıldaşıyorlarmış.

Meraklı serçe de her gece yaptığı gibi o gece de gezinti ve yeni keşifler için yuvasından çıkmıştı. Ama bu gece diğer gecelerden çok farklıydı. Böyle bir gece olması meraklıyı iyice heyecanlandırmış kanatlarını hızlı hızlı çırpmasına, pıır pıır diye hızlı hızlı uçuşmasına sebep olmuştu. Meraklı serçe, başladı Mekke şehrini turlamaya. Gökyüzündeki yıldızların, ağaçların mutluluğunun sebebini anlamak istiyordu. En sevdiği şey Kâbe'nin etrafında gezinmek olan meraklı serçe dayanamadı ve Kâbe'nin yakınlarındaki bilgin yaşlı hurma ağacının yanına geldi ve:

-Hey heey hurma ağacı baksana bu gece sence de bir değişiklik yok mu?

-Ben de nerede bizim meraklı diye düşünüyordum. Hayırla geldin. Bir selam sabah vermek yok mu?

- Haklısın hurma ağacı. Özür dilerim. O kadar şaşkınlığım ki yıldızları ilk defa bu kadar yeryüzüne yakın görüyorum. Hele ağaçlar hepsi mutluluktan bir o yana bir bu yana sallanıyorlar. Ben de buraya nasıl pırladığımı bilemedim heyecandan.

--Hahaa! Tahmin etmiştim, seni meraklı seni. O zaman sana bir ipucu vereyim. Az önce Mekke'nin başkanı olan Abdulmuttalip var ya...

Ee hadi ama hurma ağacı meraktan tüylerim bile kıvrıcık oldu. -İşte onun yanına bir kaç kişi geldi ve çok sevdiği ama bir yolculukta bu dünyadan ayrılan oğlu Abdullah'ın, bebeğinin doğduğunu söylediler. Bebeğin de nur gibi bir yüzü varmış, daha önce hiç kimse böyle bir bebek görmemiş.

-Kimsenin daha önce görmediği bir bebek mi? Abdulmuttalip çok mutlu olmuştur kesin, ayy şimdi daha çok merak ettim.

GÜL RESUL

Abdulmuttalip aynı zamanda Sevgili Peygamberimizin de dedesiydi. İnsanlar Abdulmuttalib'i çok sever sözünü dinler, çok da saygı gösterirlerdi. Abdulmuttalip, oğlu Abdullah'ın yetimini görmek için gelini Amine'nin evine gitti.

Ayakları heyecandan "rap rap rap" diye sesler çıkarıyordu adeta. Eve vardığında; nur yüzlü bebeği heyecan ve mutlulukla kucağına verdiler. Dedesi yaşı çok büyük olmasına ve birçok bebek görmesine rağmen daha önce hiç bu kadar güzel bir bebek görmemişti. Abdulmuttalip nur yüzlü torununa, gökte ve yerde övülen anlamına gelen "**MUHAMMED**" ismini verdi. Nur yüzlü bebeğin Annesi **Amine** o gece çok heyecanlıydı. Çünkü aylardır beklediği bebeği dünyaya gelmişti. Ve o doğar doğmaz etrafı mis gibi bir koku sarmıştı.

Oradaki insanlar da yüzü ay gibi parlayan bebeği gördüklerinde birbirlerine şaşkınlıkla bakıp daha önce böyle bir bebek görmediklerini anlatıyorlardı. Abdulmuttalip Allah'a nur yüzlü torunu için teşekkür etti ve torunu olduğunu herkese haber verip mutluluğunu herkesle paylaştı.

-Hurma ağacı ben çok merak ediyorum bu bebeği. Demek bu gece gökyüzünün parlaklığı, ağaçların mutluluğu; bu şeker rüzgârla esen mis kokulu bu bebek ile alakalıydı.

-Tam üstüne bastın meraklı. Abdullah gibi iyi kalpli bir babası olan, Amine gibi yardımsever bir annesi olan, Abdulmuttalip 'in torunu olan nur yüzlü bebeği ben de görmek istiyorum...

Sevgili Küpeşte takipçisi çocuklar, sizlerle Sevgili Peygamberimizin doğduğu gece olan olaylardan bahsedip biraz sohbet ettik. Bir dahaki ayda sizi tam burada bekliyor olacağım. Kasım ayı için merakla bekleyin. Daha neler öğreneceğiz neleer Hayırla kalın.

DAVRANIŞ KUMBARAM BİR AYET, BİR HADİS

Sevgili pamuk yanaklı, gülyüzlü, gözleri ışıldayan çocuklar! Sizlerle her ay yüce kitabımızdan bir ayet öğrenelim mi? Ayet ne mi? Ayet cümle demektir. Çok heyecanlandınız biliyorum. Değerli kitabımız Kur'an-ı Kerim'de bizim için yapılması gerekenler de yazmakta. Mesela ihtiyaç sahiplerine yardım etmek, herkese iyi davranmak gibi. İşte biz de bunun için yaptığımız davranışlarda kimi örnek almamız onu öğreneceğiz.

"Allah'ın resulünde sizin için güzel bir örnek vardır." (Ahzab 21)

Örnek alacağımız Sevgili Peygamber'imizin bu konuda davranışları ve sözlerini de öğrenelim mi? Ne dersiniz? Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in sözlerine hadis deriz, yaptıklarınaysa sünnet. Evet, sevgili Küpeşte çocukları az önce duyduğumuz ayette yani Kur'an cümlesinde de geçtiği gibi Sevgili Peygamber'imiz (sav) güzel bir örnekti. Biz de onun sözlerini yani hadislerini öğrenip davranışlarını da hayatımızda uygulamalıyız.

Örnek alacağımız Sevgili Peygamber'imizin yakınlarından ve arkadaşlarından olan Hazreti Enes (r.a.) ne demiş:

"Resûlullah, insanların en güzel ahlâklısı idi."
Buhârî, Edeb, 112; Müslim, Mesâcid, 267

Şimdi sıra geldi bu Hadis-i Şerifi beraberce öğrenmeye. Sevgilerle :)

TEMBEL HAYVAN

YANLIŞ DUYMADINIZ! BEN TEMBEL HAYVAN

Bana insanlar böyle seslenir.
Doğrusu biraz da tembel hayvan demekle haklılar çünkü bir günde 15 ya da 20 saat uyuruz.
6 farklı türümüz vardır, genelde Orta ve Güney Amerika'da yaşarız.
Tembel bir hayvanım ama yüzmeyi de çok iyi bilirim.
Gerekmedikçe hareket etmem. Hatta bir yere gitmek istesem dakikada 15-30 cm ilerleyebilirim.
Çok hızlı davranmam gerektiğinde de enerjimin çoğu bitmiş olur.
Tembel hayvanlar olarak annemizden 6 ay içinde doğarız. Doğar doğmaz annemize sarılıp 5 hafta ayrılmayız.

Su içmeyi ve yemek yemeyi pek sevmem.
Doğaya da hiç zarar vermem.

Büyük gözlerimiz, küçük burnumuz, düz bir başımız vardır. Uzun bacaklarımız ve kısa küt 6-7 cm uzunluğunda bir kuyruğumuz olduğunu da söylemezsem olmaz doğrusu. Boyumuz ise en fazla 50-60 cm uzayabilir. Kürkümüz gri ya da kahverengi olur.

Yaprak yemeyi çok severim. Vücudum biraz büyük durur ama vücudumda en çok yer mideme ait. Midem o kadar büyüktür ki vücudumu tartınca en ağır gelen organım midem olur. Sindirim için haftada bir kez ağaçtan inmem bana yeter.

Uyku dışında kalan zamanda yemek yiyip bir daldan diğer bir dala ters tutunuruz. Dalların üzerinde nasıl ters durduğumu sorduğunuzu duyar gibiyim. Keskin pençelerim sayesinde dallara ters tutunurum. Hatta tüylerim bile tersine uzar, bu durum yağmur yağduğunda sulardan hemen arınmamı sağlar. Her zaman ters durduğum için organlarım bile diğer hayvanlardan farklı yerlerdedir.

Tembel hayvanlardan Küpeşte çocuklarına sevgilerle.

KÜPEŞTE

 [kupestedergi](https://www.facebook.com/kupestedergi)

 [kupestedergi](https://www.instagram.com/kupestedergi)

 [kupestedergi](https://www.twitter.com/kupestedergi)

 kupestedergi

 [kupestedergi.com](http://www.kupestedergi.com)